

Jeg tenker fortsatt på den dagen jeg kranglet med bestevennen min. Jeg husker det som om det var i går men det var faktisk i fjor mai. Jeg vet ikke hva som skjedde vi bare begynte å krangle om noe dumt jeg husker faktisk ikke hva vi begynte å krangle om. Det var bare som det bare skjedde liksom. Kranglingen vår var så intens at vi kranglet hele tiden på skolen i timene overalt. Etter noen dager med denne kranglingen hadde jeg fått nok jeg hadde tenkt å si unnskyld men hver gang jeg skulle till å si det begynte han bare å gå lenger og lenger bort fra meg. Jeg tenkte når skall dette slutte jeg hadde fått nok.

Dagen etter begynte vi å snakke om småting jeg trodde vi skulle bli venner men etter hver samtale gikk han bare videre uten å si et ord. Dagen hadde kommet jeg hadde tenkt mye hva jeg føler og så sa jeg inni meg nå skal det skje nå skal vi bli venner jeg trodde også han hadde fått nok av denne kranglingen så jeg gikk bort til han men han snudde seg brått og bare ignorerte meg jeg fikk nok jeg gikk bort og sa at jeg hadde fått nok av dette han sa ja jeg er enig jeg vil vi skal ha det som vi hadde det før. Etter denne hendelsen følte vi os begge venner men ikke helt hvorfor men det bare var sånn. Så var det denne dagen alt og jeg mener absolutt alt skulle endre seg. Noen i klassen begynte å plage han jeg gikk bort og sa ligg unna vennen min så skjedde det jeg kunne ikke tro at det virkelig skjedde han sa takk for hjelpen og så var vi venner jeg husker dette øyeblikket jeg elsket det.